

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Malý čtenář**

Vydavatel: **Hoblík**

Vydáváno v letech: **1882-1941, 1887-1888, 12.1887**

Číslo ročníků: **7, 3**

Číslo výtisků: **7, 3**

Datum vydání čísla: **12.1887**

Identifikátor ISSN: **1802-6885**

Stránky: **(33), 34**

— ❁ — **MALÝ ČTENÁŘ.** — ❁ —



Nad knihou.

Nad knihou.

Mařenka čte v pěkné knize,
nerušte jí, tiše!
oko její bloudí v knize,
duch však vzlétá výše.
V květech ducha jen by dlela
stále pilnou včelkou,
jí je kniha nejmilejší
družkou, těšitelkou.

Ticho, ticho, nerušte jí,
nechodte mi z místa,
z knihy dobré v duši roní
rosu rozkoš čistá;
kniha srdce rozehřívá,
v duchu světlo nítí —
tiše! — nechte nade knihou
Mařenku dál snítí!

Fil. Hyšman.



Malá družička.

Povídka. Napsala *Věnceslava Lužická.*

Bohumilka byla za družičku na pohřbu kmotříčkova malého Čestmírka. Matička oblékla ji v bílé šatičky, vlásky zlatožluté zatočila v kadeře a ozdobila je věnečkem z růží. Přijel pěkný kočár s párem hnědoušů, mládenec z něho vystoupil, vzal Bohumilku za ruku, posadil ji do povozu a dívčina jela městem všecka zmámena dnešní svou vznešeností v družičkování.

Ze všech domů zvědavě na ni vybíhaly podívat se spolužačky a známé, ukazovaly si na ni prsty, a Bohumilce při všem šla hlava kolem. Prosím vás, není-li to také něco takového, aby dívčí hlavinka tím se pomátla! Nové bílé šaty, kadeře, věnec ve vlasech, jízda v kočáře a jméno družičky! Toté sláva a sláva ta trvá jen krátkou dobu.

Kočár zastavil pro Bohumilčinu radost až příliš záhy u domu zármutku, nebo v malém městě třeba jen, aby prudce koně se rozjeli, a již jsou na místě. Tak to bylo i zde.

„Škoda, že již jsme tady!“ zavzdychla si Bohumilka, když mládenec vysazoval ji z kočáru.

V pokoji, ozářeném světlem voskových svíček, leželo na vyvýšeném výstupku mrtvé děcko v rakvičce, vyzdobené krajkami, pentlemi, rozmarinou i obrázky.

Bohumilka jen tam očkem mrskla, ale hned je sklopila. Bezživotné děcko ji dě-

silo, ale styděla se to říci. Matka truchlící přinesla jí voskovou svíci, na níž upevněna byla bílá pavějka a kytička vonná, a vybízela ji, by šla na Čestmírka blíže se podívat.

„On tak krásně spí, ubožátko,“ pravila s pláčem. „Je jako živý!“

„Bohumilka přistoupila blíže a dívala se na obrázky v rakvičce rozložené, hledajíc své dva, které po matce včera byla poslala Čestmírkovi.

Byly velmi krásné, propichované, jako krajkové! Přinesla jí je z Vamberčic stará chůva; ležely však až u hlav rakvičky, a ona bála se tam podívat, poněvadž jí děsil děcka žlutý jak z vosku obličej.

„Udělala-lis Čestmírkovi křížek?“ tázala se jí matka, která nyní teprve byla přišla.

„Neudělala,“ zašeptla Bohumilka.

„Nuže, smoč zde prsty v kalíšku se svěcenou vodou a udělej mu křížek na rozloučenou. Již ho zavrou a odvezete ho!“

Bohumilka smočila prsty ve svěcené vodě a udělala Čestmírkovi křížek na čelo, pak na ústa a na srdéčko, které nyní již netlouklo.

Tělo jeho bylo studené, jako cínové. Lekla se toho, pohlédla úzkostně na matku a dala se do pláče.

„Má měkké srdéčko,“ pravili přítomní, a matka konejšila ji.